

Arada sırada hafiften esen şu rüzgâr da olmasa bu sıcaklara katlanamazdım doğrusu. Hayvanlara karşı hassasiyet konusunda hep düşünüyorum, kışın soğukta ne yapıyorlar hayvancıklar? ‘Aman ihmal etmeyelim!’ çağrılarına kulak vermemek bence mümkün değil! Örneğin bir kedinin kış aylarında ‘soğuğa karşı dirençli olabilmesi için en az dört yüz kalori alması gerekir’ deniyor.

Madalyonun diğer tarafı olduğu gibi her kışın bir de yazı var tabii! Su kaynaklarının yakınında olmayan veya ulaşamayacak durumda kalan hayvanlar olabiliyor! İşte öyle sıcak bir yaz mevsiminde benzer bir hadise başıma gelmişti; hava ne zaman çok sıcak olsa hemen aklıma geliverir!

Okullar kapanınca iki haftalığına dedemin yanına, köye gitmiştim. Yeşillikler içinde şirin bir köydü bizim köy de. O zamanlar pek farkında değildim ama şimdi çok daha iyi anlıyorum kentli olmanın aynı zamanda birçok ‘doğal güzellikten vazgeçmek’ demek olduğunu. Kuş sesleriyle uyanmak örneğin! Araba sesleri ya da şehrin o boğucu gürültüsü ve keşmekeşi yerine rüzgârda hışırdayan yaprakların sesini duymak varken!..

Güzel bir günün sabahında, kahvaltıdan sonrası ninem ev işlerini yaparken ben de asmalı çardağın altında oturmuş hikâye kitabımı okuyordum. Belli belirsiz bir ses duydum, ne olduğunu anlamak için biraz daha dikkatli dinleyince fark ettim ki sesi kısılmış bir kedydi bu! Masanın altına eğilip bakınca göz göze geldik. Miyavlıyordu ama sesi çıkmıyor gibiydi. Sanki başka bir kedinin dublajına ihtiyacı vardı; o günkü çocuk aklımla televizyonun sesini açar gibi kulaklarından birini çevirip sesini açmak geçmişti içimden, hatırlıyorum.

“Merhaba kedicik! Nereden çıktın sen böyle?”

Sesimi duyan ninem de kapının önüne çıkıp seslendi.

“Kiminle konuşuyon sen bakem? Biri mi geldi?”

Nedense ona kediden bahsetmedim o an.

“Yok nine, kitabımı sesli okuyorum.”

“Kime okuyon ki?”

“Kendime! Öğretmen ödev verdi de. Her gün en az iki sayfa sesli okuma yapacaktık.”

Pek aklına yatmamış gibi “Eyi ya!” deyip tekrar içeri girdi.

Üç renkli bir kedydi ama ağırlıklı rengi turuncuydu, işte bu yüzden ben de ona Havuç adını verdim.

“Sen ne tatlı bir şeysin böyle!”

Başını okşayınca mırıldanmaya başladı, *demek ki beni sevdi* diye düşündüm. Tatlı tatlı mırıldanıyor, okşamayı bırakınca da ‘beni sevmeye devam et’ der gibi o kısık sesiyle miyavlayıp kendini yeniden sevdirdiyordu. Arada sırada masanın altından çıkıp ninemi kolluyordum ve elbette sesli okumaya da devam ediyordum. Aslında okumuyordum da kafamdan uyduruyordum. Kahvaltımdan biraz ona da vermeye

karar verdim. Nasıl da yiyordu, çok açtı, e tabii köy yerinde şehirdeki kadar yiyecek yoktu kediler için. ‘Ya çok aç kalır da başına bir şey gelirse’ diye üzülürken aynı zamanda ona yardım edebildiğim için seviniyordum. Hem üzüldüm hem de sevindim ama daha dikkatli bakınca fark ettim ki bizim havuç meğer hamileymiş!

Arkadaşlığımız birkaç gün içinde ilerlerdi çünkü neredeyse her öğün gelmeye başladı. Bir köşede ninemin gitmesini bekliyor o gidince de fısıldar gibi miyavlayarak yanıma geliyordu. Fısıldar gibi miyavladığı için ben de fısıldamak ve miyavlamak sözcüklerini birleştirerek ‘fısavlamak’ diye bir fiil üretmişim çocuk aklımla. Ve fısavlamak sadece Havuç’a ait bir özellikti. Belki insanları kurtaran ya da mucizeler yaratan doğa üstü, süper bir güç değildi ama özellikti işte. En azından benim için öyleydi!

Dördüncü günün sabahı yine geldi, yiyecek bir şeyler verdim ama dirhem yemedi! Anladığım kadarıyla beni bir yere götürmek istiyordu. Yoksa benimle konuşuyor muydu? O anlarda, daha fazla gayret etsem sonunda anlayıp onunla konuşabilirim duygusuna kapıldım. Kendimi Alice gibi hissetmeye başlamıştım; beyaz tavşan onu, Havuç da beni “Harikalar Diyarı”na götürecekti sanki!

Nineme dolaşmaya çıktığımı söyleyip takıldım anne adayının peşine. Hava çok sıcaktı ama o arkadaki samanlıkta kendine serin, esmeyen, kuytu bir yer seçmişti bile; meğer doğum yapacaktı! Hayatımda gördüğüm en mucizevi şeye tanık oluyordum o yıllarda, dört tane bebek dünyaya getirdi! Kedi bebek, kediş! İnanılmazdı!

Hemencecik gidip ona bir kap su getirmek istedim ama arkama dönünce ninemle burun buruna geldik, afallamıştım!

“Şeyyy! Nine! Aslında ben sana söyleyecektim ama nasıl söyleyeceğimi bilemedim!”

Yaşlı kadın yüzüme şefkatle baktı ve saçımı okşadı. Meğer o da bir hayvan severmiş. Birlikte Havuç’a su ve yemek verdik ki ona süt olsun, yavrularını besleyebilsin! Günler hızla geçerken her sabah kahvaltıdan sonra biz onun yanına gidiyorduk artık; ona ve bebeklerine bakıp çok güzel sabahlar geçirdik.

Sonunda köydeki tatilim, ne yazık ki bitmiş ve babam beni almaya gelmişti. Islak gözlerle ninem ve dedemle vedalaşırken bir fısavlama duydum, dönüp bir de baktım ki Havuç! Çocuklarını alıp oraya gelmiş!.. Bir de kedilere nankör derler, oysaki Havuç teşekkür edercesine beni yolculamaya gelmişti!

“Nineciğim Havuç ve enikleri sana emanet, onlara iyi bak olur mu?” deyince, gözlerinde biriken yaşları tutmaya çalışan kadıncağız, “Sen hiç merak etme yavrıuum!” diyerek sıkıca sarıldı bana!

Aradan yıllar geçse de o hassasiyeti hiç yitirmedim. Sıcak da olsa soğuk da olsa yaşamı paylaştığımız hayvan dostlarımıza hatırlatmaya bile gerek kalmadan sahip çıkmalı insan!